Ця світла синява, у небесах розлита,
Ця зелень квітних трав, ця соковитість літа,
Що простеляється достиглістю щедрот,
Прозора далина, холодний подих вод,
Густі ліщинники на набережних схилах,
Розжарений пісок, хмаринка легкокрила,
Сліпучих променів такий розтратний жар,
Те все, що навкруги, все – створене як дар
Тобі, – впиватися і напувати тіло,
Обточувати стан, вливати пружність, силу,
Сповняти світлістю, сторадістю життя.
Очима п’ю тебе, красу твого буття,
Коли на березі, спираючись недбало,
Смаглява, золота від соняшного палу,
Лежиш, усмішкою вітаючи – кого?
З якою пристрастю до рамена твого,
Коли б ти знала це, – припав би я устами!
Але без поруху, мов оповита снами
Триваєш, віями накривши глиб очей.
А, може, вдаваний незрушний спокій цей
І вмисне, граючись, очей не підведеш ти,
Бо хочеш, потайки, щоб милував і пестив
Тебе цілунком нестримних палань
І сонцевий вогонь, і пал моїх бажань?